

1. kapitola

ANNA

Jún 2001

Hydroplán, v ktorom sme s TíDžejom Callahanom leteli, sa zrútil do Indického oceánu krátko po mojej tridsiatke. TíDžej mal šesťnásť a Hodgkinov lymfóm sa mu už tri mesiace zmenšoval. Pilot lietadla sa volal Mick, ale zahynul tesne pred nárazom na vodnú hladinu.

Na letisko ma odviezol priateľ John, hoci na mojom zozname tých, ktorých som požiadala o odvoz, bol až tretí za mamou a sestrou Sarah. Predierali sme sa davom, obaja sme za sebou ťahali obrovský kufor na kolieskach. Vari sa každý obyvateľ Chicaga rozhodol v ten deň niekam letieť? Keď sme sa konečne pretisli k priehradke US Airways, úradník mi venoval úsmev, vzal mi kufor a podal mi palubný lístok.

„Ďakujem, slečna Emmersonová, všetko je vybavené. Prajem príjemný let.“

Zastrčila som palubný lístok do kabelky a obrátila sa k Johnovi, aby som sa s ním rozlúčila. „Vďaka za odvoz.“

„Odprevadím ťa, Anna.“

„Nemusíš,“ pokrútila som hlavou.

„Ale chcem,“ nedal sa.

Vliekli sme sa bok po boku so zástupom ostatných cestujúcich. Pri termináli sa ma John opýtal: „Ako vlastne vyzerá?“

„Je chudý a nemá vlasy.“

Prebehla som očami dav a usmiala som sa, keď som zbadala TíDžej, pretože mu hlavu pokrývali krátke hnedé vlasy. Zamávala som mu a on mi na pozdrav kývol hlavou. Chlapec, čo sedel vedľa neho, ho štuchol do rebier.

„Ten druhý je kto?“ opýtal sa John.

„Asi jeho kamarát Ben.“

Hrbili sa v kreslách, oblečení ako väčšina šestnásťročných chalanov – dlhé voľné športové nohavice, tričká, rozviazané tenisky. TíDžejovi ležal pri nohách modrý plecniak.

„Určite to chceš?“ opýtal sa John. Strčil si ruky do zadných vreciek nohavíc a zísal na ošúchaný letiskový koberec.

Nuž, jeden z nás už konečne musí niečo urobiť. „Isteže.“

„Prosím, počkaj s konečným rozhodnutím do návratu.“

Iróniu skrytú v jeho prosbe som radšej prehliadla. „Však som ti to už sľúbila.“

V skutočnosti existovalo iba jedno jediné východisko, len som ho odložila na koniec leta.

John ma objal okolo drieku a bozk trval o niečo dlhšie, ako sa patrilo na verejné miesto. Zahanbene som sa odtiahla. Kútikom oka som videla, že TíDžej a Ben nás pozorujú.

„Lúbim ťa,“ povedal John.

Prikývla som. „Viem.“

Odovzdane vzal moju príručnú tašku a prevesil mi ju cez plece. „Pokojný let. Zavolaj, keď pristanete.“

„Pravdaže.“

John sa zvrtol na odchod a pohľadom som ho sprevádzala, až kým ho nepohltil dav. Potom som si uhladila sukňu a vykročila k chlapcom. Ako som sa približovala, sklopili zrak.

„Ahoj, TíDžej, vyzeráš výborne. Vyrážame?“

Letmo na mňa uprel hnedé oči. „Jasné.“ Trochu pribral a už nebol taký bledý. Na zuboch mal drôtený strojček, ktorý som si predtým nevšimla, a na brade drobnú jazvu.

„Ahoj, ja som Anna,“ predstavila som sa chlapcovi vedľa TíDžeja. „Ty si určite Ben. Čo vaša žúrka?“

Rozpačito pozrel na TíDžeja. „Celkom fajn.“

Vytiahla som mobil a skontrolovala, koľko je hodín. „Hneď sa vrátim, TíDžej. Pozriem sa, či nám to letí načas.“

Ako som odchádzala, začula som Bena zašepkať: „Kamoš, tá tvoja opatrovatelka je teda kost.“

„Je to moja učiteľka, ty debo!“

Tie slová som pustila jedným uchom dnu, druhým von. Učila som na strednej škole a podobné komentáre chlapčísk, s ktorými mávali hormóny, som považovala za celkom zábavné riziko povolania.

Keď som sa ubezpečila, že lietadlo nemešká, vrátila som sa a sadla si na prázdne miesto vedľa TíDžeja. „Ben už odišiel?“

„Uhm. Jeho mama už mala krúženia okolo letiska plné zuby. Ben nechcel, aby tu čakala s nami.“

„Nedáš si niečo jesť?“

Pokrútil hlavou. „Nie som hladný.“

Zavládlo trápne ticho, kým nás nevyzvali nastúpiť do lietadla. TíDžej ma nasledoval úzkou uličkou do prvej triedy.

„Chceš sedieť pri okne?“ opýtala som sa.

Pokrčil plecami. „Čoby nie, vďaka.“

Ustúpila som a počkala, až sa usadí. Potom som sa natíska vedľa neho. Z plecniaka vytiahol diskmen a nasadil si slúchadlá, čím mi okato dal najavo, že nemieni so mnou konverzovať. Vylovila som z príručnej tašky knihu. Nato sme sa ocitli vo vzduchu a Chicago zostalo pod nami.

* * *

Len čo sme dorazili do Nemecka, všetko sa pobabralo. Let z Chicaga do Male, hlavného mesta Maldív, mal trvať vyše osemnásť hodín, no po mechanickej poruche a odklade letu pre zlé počasie sme zvyšok dňa strávili čakaním v hale frank-

furtského letiska. S TíDžejom sme ešte o tretej v noci sedeli na tvrdých plastových stoličkách, no náš let stále nehlásili. TíDžej si ospanlivo šúchal oči.

Ukázala som na rad prázdnych sedadiel. „Lahni si, ak chceš.“

„Nie, je mi fajn,“ potlačil zívanie.

„Ešte niekoľko hodín neodletíme. Mal by si si pospať.“

„Vy nie ste unavená?“

Bola som vyčerpaná, ale TíDžej určite potreboval odpočinok viac ako ja. „Nie, ani nie. Len si ľahni.“

„Fakt?“

„Pravdaže,“ prikývla som.

„Dobre,“ slabo sa usmial. „Ďakujem.“ Vystrel sa na stoličky a v tej chvíli zaspal.

Zahľadela som sa von oknom, pozorovala pristávajúce a vzlietajúce lietadlá a ich červené svetlá na nočnom nebi. Rovno na mňa fučal chladný vzduch z klimatizácie. Triasla som sa, veď som mala na sebe len krátku sukňu a blúzku bez rukávov. Na toailete som sa prezliekla do džínsov a trička s dlhými rukávami, ktoré som našťastie mala v príručnej taške, a kúpila si kávu. Znovu som sa usadila vedľa TíDžēja, otvorila knihu a začítala sa do nej. Zobudila som ho o tri hodiny, keď konečne ohlásili náš let.

Po pristátí na Srí Lanke nás čakalo ďalšie meškanie – tentoraz pre nedostatok palubného personálu –, a keď sme sa konečne ocitli na medzinárodnom letisku na Maldivách, zostávali nám do letného domčeka, ktorý si prenajali Callahanovci, ešte dve hodiny letu hydroplánom. Nespala som tridsať hodín. V sluchách mi pulzovala bolesť, suché oči ma zúfalo štípali. Potom nám úradníčka pri priehradke oznámili, že našu rezerváciu nemajú zaznamenanú. Bolo mi do revu.

„Ale ja mám číslo potvrdenia rezervácie,“ strkala som jej kúsok papiera. „Obnovila som rezerváciu, keď sme odlietali zo Srí Lanky. TíDžej Callahan a Anna Emersonová. Prosím, pozriete sa na to ešte raz?“

Úradníčka sa znovu zahľadela do počítača. „Je mi ľúto,“ odvetila. „Vaše mená na zozname nie sú. Hydroplán je obsadený.“

„Čo nasledujúci let?“

„Čoskoro sa zotmie. Po západe slnka hydroplány nelietajú.“ Všimla si môj zdesený výraz a súcitne prikývla. Potom čosi natukala do klávesnice a zdvihla telefón. „Uvidíme, čo sa dá robiť.“

„Ďakujem.“

S TíDžejom sme sa pobrali do malého obchodíka. Kúpila som dve fľaše vody. „Dáš si?“

„Nie, vďaka.“

„Daj si ju do plecniaka.“ Podala som mu ju. „Vypiješ ju neskôr.“

Vylovila som z tašky dve tabletky ibuprofénu a zapila ich vodou. Sadli sme si na lavičku a zavolała som TíDžejovej matke Jane, aby nás nečakali skôr než ráno.

„Možno nám nájdú miesto, ale dnes sa odtiaľto asi nepohneme. Hydroplány nelietajú potme, takže zrejme strávime noc na letisku.“

„To ma mrzí, Anna. Musíte byť riadne unavení,“ povedala.

„Ujde to. Zajtra sme tam.“ Prikryla som telefón dlaňou. „Chceš sa rozprávať s mamou?“ TíDžej vystrúhal odmietavú grimasu.

Vtedy som si všimla, že úradníčka na mňa máva a usmieva sa. „Jane, myslím, že to pôjde...“ Vtom sa hovor prerušil. Vložila som si telefón do tašky a podišla k priehradke.

„Jeden z charterových pilotov vás vezme na ostrov,“ oznámila mi úradníčka. „Cestujúci, ktorých mal viezť, sa zdržali na Srí Lanke a dostanú sa sem až zajtra.“

Odľahlo mi a usmiala som sa. „Super. Ďakujem, že ste nám pomohli. Naozaj si to vážim.“ Skúsila som znovu zavolať TíDžejovým rodičom, ale telefón štrajkoval. Možno budem mať signál, až sa dostaneme na ostrov, pomyslela som si. „Ideme, TíDžej?“

„Fajn,“ odvetil a vzal si plecniak.

Minibus nás dovezol až k terminálu súkromných letov. Prešli sme letovou kontrolou a vyšli von.

Podnebie na Maldivách mi pripomínalo zaparenú šatňu v našej posilňovni. Na čelo a šiju mi hneď vystúpili kropaje potu. Džínsy a tričko s dlhými rukávami sa mi lepili na kožu. V duchu som si priała, aby som sa mohla prezliecť do niečoho ľahšieho.

Vari je tu taká spara stále?

Na móle, vedľa ktorého sa na vodnej hladine pohojďával hydroplán, stál zamestnanec letiska. Kývol na nás. Keď sme s TíDžejom k nemu prišli, otvoril dvere a nastúpili sme. Pilot už sedel na svojom mieste v kokpite, usmieval sa a tlačil do seba obrovský cheeseburger.

„Ahoj, ja som Mick.“ Dožul a prehltol. „Dúfam, že vám neprekáza, ak sa navečeriam.“ Mohol mať niečo vyše päťdesiat a bol taký tučný, že sa ledva vpratal na miesto pilota. Oblečené mal krátke nohavice a to najväčšie tričko, aké som kedy videla. Bol bosý. Nad hornou perou a na čele sa mu perlili kvapky potu. Napchal do seba posledný kus cheeseburgera a ústa si utrel obrúskom.

„Ja som Anna a toto je TíDžej,“ predstavila som nás a podala mu ruku. „Len sa najedzte.“

Desaťmiestny hydroplán DHC-6 Otter smrdel palivom a plesňou. TíDžej sa usadil a zahľadel sa von oknom. Sadla som si oproti nemu a zasunula tašku pod sedadlo. Pretrela som si oči. Mick naštartoval. Jeho hlas sa stratil v hluku motorov, ale podľa pohybu jeho pier som si domyslela, že s niekým komunikuje cez vysielacčku. Hydroplán sa pohol popri móle, nabral rýchlosť a o chvíľu sme sa ocitli vo vzduchu.

Zlostila som sa sama na seba, že v lietadlách neviem spať. Vždy som závidela tým, ktorí zatvorili oči, len čo sa lietadlo vznieslo do vzduchu, a zobudili sa, až keď sa kolesá dotkli pri-

stávacej dráhy. Nútila som sa zdriemnuť, ale telo sa rozhodlo inak. Keď som sa napokon vzdala a otvorila oči, prichytila som TíDžeja, ako na mňa zíza. Súdiac podľa jeho výrazu a horúčavy, ktorá ma zaliala, obaja sme zrozpačiteli. Odvrátil sa, zastrčil si plecniak pod hlavu a o pár minút zaspal.

Nervózne som si odopla pás a pobrala sa za Mickom povyzvedať, ako dlho poletíme.

„Možno hodinu, tak dako.“ Ukázal na sedadlo druhého pilota. „Ak, chcete, prisadnite si.“

Sadla som si a zapla pás. Zaclonila som si oči pred slnkom a zahľadela sa na nádhernú krajinu. Nekonečné nebo bez oblakov nad kobaltovou vodou. Indický oceán pod nami hral mätovozelenou a tyrkysovou farbou.

Mick si počúchal päsťou hrudník a načiahol sa za balíčkom antacidu. Jeden si vopchal do úst. „Páli ma záha. To tie cheeseburgery. No sú oveľa lepšie ako nejaký šalát, nie?“ rozosmial sa a ja som prikývla.

„Odkiaľ ste vy dvaja?“

„Z Chicaga.“

„A čo tam doma robíte?“ Do úst si dal ďalší antacid.

„Učím stredoškóľakov angličtinu.“

„Aha, tak letné prázdniny?“

„No to práve nie. V lete zvyčajne súkromne doučujem.“ Kývla som hlavou k TíDzejovi. „Jeho rodičia si ma najali, aby som mu pomohla dobehnúť, čo zameškal. Mal Hodgkinov lymfóm a nechodil do školy.“

„Vravel som si, že na jeho matku vyzeráte primlado.“

Usmiala som sa. „Jeho rodičia so sestrou sem prileteli pred niekoľkými dňami.“

Nemohla som odletieť spolu s Callahanovcami, pretože na verejnej škole, kde učím, sa prázdniny začínajú o niečo neskôr ako na súkromnej, ktorú navštevoval TíDžej. Keď to zistil, presvedčil rodičov, aby mohol zostať na víkend v Chicagu

a potom letieť so mnou. Jane Callahanová mi volala, či s tým súhlasím.

„Jeho kamarát Ben chystá párty a TíDžej si to nechce dať ujsť. Čo poviete?“ opýtala sa ma.

„Ale pravdaže,“ odvetila som. „Poletíme spolu. Aspoň sa lepšie spoznáme.“

S TíDžejom som sa stretla len raz, keď som bola na pohovore u jeho rodičov. Chvíľu to potrvá, kým sa osmelí, ako zvyčajne, ale so študentmi v tínedžerskom veku som to vždy vedela.

Z myšlienok ma vytrhol Mickov hlas. „Ako dlho zostanete?“

„Celé leto. Prenajali si dom na ostrove.“

„Chlapec je už zdravý?“

„Áno. Jeho rodičia povedali, že s ním bolo zle, ale už to niekoľko mesiacov ustupuje.“

„Pekné miesto na prácu v lete.“

Uškrnula som sa. „V porovnaní s knižnicou určite!“

Chvíľu sme leteli mlčky. „Naozaj je pod nami tisícdivsto ostrovov?“ opýtala som sa. Narátala som len tri alebo štyri, roztratené vo vode ako obrovské kusy puzzle. Čakala som na odpoveď. „Mick?“

„Čo? Ale áno, je ich tu dosť. Obývaných je asi dvesto, ale tuším sa to čoskoro zmení. Každý mesiac sa tu otvára nový hotel alebo letovisko,“ zachichotal sa. „Všetci túžia po svojom kúsku raja.“

Mick si počúchal hrudník, zdvihol ruku z riadenia a vystrel ju pred seba. Všimla som si, ako sa mu od bolesti skrivila tvár a na čelo vystúpili kropaje potu. „Je vám niečo?“

„Ale nie. No nikdy ma tak veľmi nepálila záha.“ Vložil si do úst ďalšie dva antacidy a pokrčil prázdne vrečko.

Zaplavil ma nepríjemný pocit. „Nemám niekomu zavolať? Ak mi ukážete, ako sa narába s vysielaczkou, urobím to.“

„Nie, prejde to, keď antacidy zaberú.“ Zhlboka sa nadýchol a usmial sa na mňa. „Vďaka.“

Chvíľu sa mi zdal normálny, no asi po desiatich minútach zdvihol z riadenia pravú ruku a šúchal si ľavé plece. Polovicu tváre mu zalial pot. Dýchal plytko a mrvil sa na sedadle, ako keby si nevedel nájsť vhodnú polohu. Môj neprijemný pocit vystriedala panika.

Vtom sa prebudil Tídžej. „Anna,“ ozval sa nahlas, aby prekričal burácanie motorov. Obrátila som sa. „Už sme tam?“

Odopla som si pás a vrátila sa k nemu. Nechcela som, aby kričal, preto som sa k nemu nahla a zašepkala: „Počuj, som si istá, že Mick má infarkt. Bolí ho v hrudníku a vyzerá biedne. No tvrdí, že ho len páli záha.“

„Čože? To fakt?“

Prikývla som. „Môj otec mal vlani masívny infarkt, takže viem, ako to vyzerá. Mick sa len bojí priznať, že sa niečo deje.“

„A čo bude s nami? Dokáže riadiť lietadlo?“

„Neviem.“

Vrátili sme sa s Tídžejom do kokpitu. Mick si tlačil obe päste na hrudník, oči mal zatvorené, slúchadlá našikmo, tvár mu zosivela.

Čupla som si vedľa jeho sedadla, lomcoval mnou strach. „Mick,“ ozvala som sa naliehavo. „Musíme zavolať pomoc.“

Prikývol. „Najprv nás dostanem dolu na hladinu a potom jeden z vás bude musieť zvládnuť vysielacčku,“ vysúkal namáhavo zo seba. „Oblečte si záchranné vesty. Sú v priestore pri dverách. Sadnite si na miesta a pripútajte sa.“ Tvár mu znovu skrivila bolesť. „Rýchlo!“

Srdce som si cítila až v hrdle a telo mi zaplavila panika. Ponáhľali sme sa k batožinovému priestoru a rýchlo ho prehľadali.

„Prečo si máme obliekať záchranné vesty, Anna? Veď hydroplán pláva na hladine, nie?“

Pretože sa Mick bojí, že sa mu nepodarí dostať nás dolu včas, pomyslela som si.

„Neviem, možno je to štandardná procedúra. Veď pristane neme uprostred oceánu.“ Našla som záchranné vesty medzi niekoľkými debničkami, valcovitým kontajnerom s nápisom Záchranný čln a prikrývkami. „Tu sú,“ podala som jednu vestu TíDžejovi a druhú som si obliekla. Sadli sme si na miesta a pripútali sa. Ruky sa mi tak triasli, že sa mi to podarilo až na druhý pokus.

„Ak stratí vedomie, hneď ho musím začať oživovať. A ty to skúsiš s vysielaczkou, dobre?“

TíDžej s vytreštenými očami prikývol. „Zvládnem to.“

Chytila som sa opierok na sedadle a pozerala von oknom na približujúcu sa vodnú hladinu. No namiesto spomaľovania lietadlo odrazu nabralo rýchlosť a strmhlav klesalo. Mick bezvládne ležal na riadení a nehýbal sa. Odopla som si pás a rozbehla sa k nemu.

„Anna!“ vykrikoval TíDžej a chcel ma zadržať.

Skôr ako som stihla vbehnúť do kokpitu, Mick sa vystrel. Ruky mal stále na riadení, no celým telom mu lomcoval silný krč. Nos lietadla sa prudko zdvihol a do vody sme narazili najprv chvostom. Potom sme chvíľu bezradne poskakovali po vlnách. Napokon sa lietadlo koncom krídla zachytilo o vodu a ďalší pohyb bol nekontrolovateľný.

Náraz ma zhodil z nôh, ako keby mi niekto priviazal okolo členkov lano a silno trhol. V ušiach mi škripal zvuk rozbíjajúceho sa skla a zdalo sa mi, že sa vznášam. Potom som pocítila páľčivú bolesť a lietadlo sa rozpadlo na kusy.

Zošmykla som sa do mora, slaná voda mi vnikla až do hrdla. Bola som dezorientovaná, ale záchranná vesta ma vyniesla nahor. Konečne som hlavou prenikla nad hladinu a prudko sa rozkašľala, aby som dostala vodu von a vzduch dnu.

TíDžej! Panebože, kde je TíDžej?

Predstavila som si, ako sedí uväznený na sedadle, pretože sa mu nepodarilo rozopnúť záchranný pás. Horúčkovito som

očami prehladávala hladinu a kričala. Keď som si už začala myslieť, že sa utopil, vynoril sa vedľa mňa a rozkašľal sa.

Plávala som k nemu a v ústach som cítila krv. V hlave mi pulzovala taká bolesť, až mi ju šlo roztrhnúť. Keď som doplávala k TíDžejovi, chytila som ho za ruku a chcela mu povedať, aká som šťastná, že to dokázal. Slová mi však nevychádzali z úst a zrazu ma zahalil akýsi opar.

TíDžej na mňa kričal, aby som sa prebrala. Spomínam si na vysoké vlny a na to, že som sa znova nalagala vody. Potom si už nepamätám na nič.